

Sygn. akt II K 1400/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Zabrze – Wydział II Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Agnieszka Sierocińska

Protokolant: Anna Stanowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 9 listopada 2018 r., 29 stycznia, 02 kwietnia, 27 maja, 11 lipca, 24 września, 26 listopada i 9 grudnia 2019 r.

sprawy

A. F. urodzonego (...) w miejscowości T.

syna M. i B.

oskarżonego o to że:

w okresie od 14.08.2017 do 30.10.2017 roku w Z. uporczywie nękał A. W. (1) poprzez wielokrotne wysyłanie wiadomości tekstowych (sms), dzwonienie na jej numer telefonu komórkowego, pomimo próśb o zaprzestanie takich zachowań, a także poprzez wypytywanie o pokrzywdzoną sąsiadów, znajomych oraz członków rodziny, próby uzyskiwania informacji o jej stanie zdrowia, próby odebrania syna pokrzywdzonej z przedszkola, pozyskania informacji na jego temat od nauczyciela grupy przedszkolnej, pomimo wcześniejszego rozstania z pokrzywdzoną i braku upoważnienia do odbierania chłopca, czym wzbudził u niej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia oraz istotnie naruszył jej prywatność, **tj. o czyn z art. 190a § 1 k.k.**

orzeka

1. uznaje oskarżonego **A. F.** za winnego tego, że w okresie od 14 sierpnia 2017 do 30 października 2017 roku w Z., uporczywie nękał A. W. (1) w ten sposób, że wielokrotnie dzwonił na jej numer telefonu komórkowego i wysyłał wiadomości tekstowe (sms), przychodził w okolice jej miejsca zamieszkania, rodziny i znajomych oraz wbrew jej woli kontaktował się ze znajomymi i rodziną, czym wzbudził u niej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia oraz istotnie naruszył jej prywatność, tj. występku z art. 190a § 1 k.k. i za to, na mocy art. 190a § 1 k.k. skazuje go na karę **6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;**
2. na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawiesza oskarżonemu wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący **2 (dwa) lata;**
3. na mocy art. 41a § 1 i 4 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego A. F. zakaz kontaktowania się z oskarżycielką posiłkową A. W. (1) oraz zakaz zbliżania się do oskarżycielki posiłkowej A. W. (1) na odległość mniejszą niż 100 metrów na okres **5 (pięciu) lat;**
4. na mocy art. 46 § 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego A. F. do zapłaty na rzecz oskarżycielki posiłkowej A. W. (1) zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w kwocie 2.000 zł (dwóch tysięcy złotych);
5. na mocy art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze zasądza

od Skarbu Państwa na rzecz adw. L. Z. kwotę 1.008 zł (jednego tysiąca ośmiu złotych) plus 23% VAT tj. 231,84 zł (dwustu trzydziestu jeden złotych i 84/100) łącznie kwotę 1.239,84 zł (jednego tysiąca dwustu trzydziestu dziewięciu złotych i 84/100) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu A. F. z urzędu;

6. na mocy art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego A. F. na rzecz oskarżycielki posiłkowej A. W. (1) kwotę 1.008 zł (jednego tysiąca ośmiu złotych) tytułem zwrotu wydatków z tytułu ustanowienia w sprawie pełnomocnika;

7. na podstawie art. 627 k.p.k., art. 624 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę **300 zł (trzystu złotych)** tytułem częściowego zwrotu wydatków zwalniając go jednocześnie od pozostałych wydatków oraz opłaty.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 1400/18	
<p>Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.</p>			
<p>1. USTALENIE FAKTÓW</p>			
<p>Fakty uznane za udowodnione</p>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	

1.	A. F. ur. w dniu (...)w miejscowości T., syn M. i B.	w okresie od dnia 14 sierpnia 2017 roku do dnia 30 października 2017 roku w Z. uporczywie nękał A. W. (1) w ten sposób, że wielokrotnie dzwonił na jej numer telefonu komórkowego i wysyłał wiadomości tekstowe (sms) przychodził w okolice jej miejsca zamieszkania, rodziny i znajomych oraz wbrew jej woli kontaktował się ze znajomymi i rodziną, czym wzbudził u niej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia oraz istotnie naruszył jej prywatność tj. występki z art. 190a § 1 k.k.	
Przy każdym czynnie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
Oskarżony A. F. i oskarżycielka posiłkowa A. W. (1) poznali się w dniu 27 kwietnia 2017r, na portalu internetowym. Dość szybko nawiązała się między nimi emocjonalna i intymna relacja. Z czasem oskarżony zaczął wobec A. W. (1) zachowywać się agresywnie oraz używał wobec niej słów powszechnie uznawanych za obelżywe. Negatywne zachowania oskarżonego spowodowały, że A. W. (1) dwukrotnie chciała zakończyć tą relację, przy czym z uwagi na postawę oskarżonego wracała do niego. Ostatecznie strony	zeznania świadka oskarżycielki posiłkowej A. W. (1)	k.1 – 2, 5, 93 – 94, 129 – 130, 231 – 234.	

rozstały się w dniu 14 sierpnia 2017r.			
częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. F.	k. 176 - 188		
W okresie od dnia 14 sierpnia 2017. do dnia 30 października 2017 roku oskarżony A. F. uporczywie nękał A. W. (1) w ten sposób, że wielokrotnie dzwonił na jej numer telefonu komórkowego i wysyłał wiadomości tekstowe (sms) przychodził w okolice jej miejsca zamieszkania, rodziny i znajomych oraz wbrew jej woli kontaktował się ze znajomymi i rodziną. Zachowania te wzbudziły u A. W. (1) uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia oraz istotnie naruszył jej prywatność. Pokrzywdzona realnie obawiała się oskarżonego.	zeznania świadków: - oskarżycielki posiłkowej A. W. - K. P. (1) - M. P. (1) - J. P. (1) - A. W. (2) - M. J. (1) - A. W. (3) - J. B. (1) - K. B. (1) - M. F. (1)	k.1 – 2, 5, 93 – 94, 129 – 130, 231 – 234, 238 – 239. k. 8 – 9, 245 – 246 k. 14 – 15, 246 – 247 k. 11 – 12, 254 23 – 25, 252 - 253 k.17 – 18, 253 – 254. k.97 – 98, 268 – 269 k.100 – 102 269 k.116 – 117 269 – 270 k.121- 122, 270	
Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	A. F. ur. w dniu (...)w miejscowości T., syn M. i B.	w okresie od 14 sierpnia 2017 roku do 30 października 2017 roku w Z. uporczywie nękał A. W. (1) w ten sposób, że wielokrotnie dzwonił na jej numer telefonu	

		komórkowego i wysyłał wiadomości tekstowe (sms) przychodził w okolice jej miejsca zamieszkania, rodziny i znajomych oraz wbrew jej woli kontaktował się ze znajomymi i rodziną, czym wzbudził u niej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia oraz istotnie naruszył jej prywatność tj. występki z art. 190a § 1 k.k.	
Przy każdym czynnie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
2. Ocena DOWODÓW			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.	wyjaśnienia oskarżonego A. F.	Wyjaśnienia oskarżonego A. F., w których przyznał się do wysyłania pokrzywdzonej wiadomości tekstowych, dzwonienia do niej oraz przychodzenia do jej miejsca zamieszkania znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zebranym w toku postępowania, zwłaszcza w zeznaniach oskarżycielki posiłkowej oraz członków jej rodziny tj. J. P. (1), M. J. (1), M. P. (1) i K. P.	

		<p>(1). Korelują one także z wydrukami wiadomości tekstowych dołączonych do akt sprawy. Jakkolwiek de facto oskarżony potwierdził przypisane mu zachowania, to jednak jego stanowisko procesowe sprowadzało się do twierdzeń, że zachowania te nie nosiły cech nękania albowiem jak utrzymywał chciał jedynie uzyskać informację o ciąży A. W. (1). Otóż takie stanowisko nie zasługuje na uwzględnienie albowiem jak wynika z zeznań A. W. (1) nie chciała ona kontaktu z oskarżonym, dawała mu w tym zakresie jasne sygnały, a on wbrew jej woli w dalszym ciągu kontynuował te zachowania. Ilość oraz częstotliwość wiadomości i telefonów, natężenie złej woli oskarżonego, jego natarczywość i nachalność jasno wskazują, że zachowania te w żadnym wypadku nie mieściły się w akceptowalnych społecznie i prawnie granicach.</p>	
1.	zeznania oskarżycielki posiłkowej A. W. (1)	Zeznania świadka są stanowcze, konsekwentne, autentyczne i szczerze. Pozostają spójne z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w toku postępowania tj. zeznaniami świadków oraz wydrukami wiadomości tekstowych. Nie zachodziły żadne okoliczności uzasadniające podejrzenie	

		<p>stronniczości świadka lub jego nieszczerości. Pokrzywdzona rzeczowo opisała łączącą ją relację z oskarżonym, jednocześnie nie obciążając go ponad miarę. W sposób bardzo wyważony opisała zachowania oskarżonego oraz swoje emocje, które temu towarzyszyły. Zauważyć także trzeba, że relacja jej zawiera wiele intymnych szczegółów, co tym bardziej świadczy o szczerości i autentyczności jej zeznań. Dlatego też nie mając do nich zastrzeżeń są uznał je za wiarygodne.</p>	
<p>1.</p>	<p>Zeznania świadków: K. P. M. P. M. J. J. P. Zeznania świadków: A. W. J. B. K. B. M. F.</p>	<p>Zeznania świadków korespondują ze sobą i wzajemnie się uzupełniają. Zauważyć trzeba, że świadkowie są rodziną oskarżycielki posiłkowej, przy czym okoliczność ta w żadnym wypadku nie podważa wiarygodności ich relacji. Depozycje te były miarodajne nie tylko w zakresie przypisanych oskarżonemu zachowań, ale w szczególności odnośnie stanu psychicznego A. W. (1) . Osoby te zgodnie podały, że pokrzywdzona po 14 sierpnia 2017r. nie chciała kontaktu z oskarżonym i realnie się go obawiała.</p> <p>Sąd dał wiarę zeznaniom wskazanych świadków. Ich relacja jest stanowcza, precyzyjna i kategoryczna. Nie zawiera istotnych sprzeczności ani rozbieżności. Świadkowie</p>	

		rzeczowo opisali swoje spostrzeżenia odnośnie zachowań oskarżonego, a relacje te korelują z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.	
2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
x	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	1.	A. F.

<p>Zwiąże o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>	
<p>Oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona występkę z art. 190a § 1 k.k.</p> <p>Czynu z art. 190a § 1 k.k. dopuszcza się ten kto przez uporczywe nękanie innej osoby lub osoby jej najbliższej wzbudza u niej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia lub istotnie narusza jej prywatność. Głównym przedmiotem ochrony jest tu szeroko rozumiana wolność, zarówno w aspekcie wolności „od czegoś” (od strachu, od nagabywania, od niechcianego towarzystwa innej osoby), jak i wolności „do czegoś” (przede wszystkim do zachowania swojej prywatności). Ubocznym przedmiotem ochrony staje się tu zdrowie człowieka (psychiczne, fizyczne), jego nietykalność cielesna, nienaruszalność korespondencji itp.</p> <p>W przepisie § 1 ustawodawca posługuje się określeniem uporczywego nękania. Trudność zawiera się w interpretacji znamienia czasownikowego „nękanie”, którego ustawa nie definiuje. Nie wchodząc bliżej w to złożone zagadnienie,</p>	

warto jedynie przypomnieć słownikowe znaczenie tego określenia: „ustawicznie dręczyć, trapić niepokoić (czymś) kogoś; dokuczać komuś, nie dawać chwili spokoju” (Słownik języka polskiego, red. M. Szymczak, t. II, Warszawa 1984, s. 317). Znamię nękania realizują jedynie te zachowania, które powodują przykrość pokrzywdzonemu, wyrządzają mu krzywdę czy powodują dyskomfort. Niewątpliwie w pojęciu nękania mieści się powtarzalność zachowań sprawcy (a zatem nie wystarczy tu zachowanie jednorazowe), jak się przyjmuje w doktrynie do takich zachowań musi dojść co najmniej trzy razy. Znamię „uporczywie” oznacza, że zachowanie sprawcy albo ma trwać przez pewien czas, albo powtarzać się kilkakrotnie, musi zawierać także świadomość niweczenia tym możliwości osiągnięcia stanu założonego przez prawo.

Do dokonania przestępstwa z art. 190 a § 1 k.k. niezbędne jest nastąpienie skutku w postaci wzbudzenia poczucia zagrożenia lub odczuwania dyskomfortu przez pokrzywdzonego (istotne naruszenie prywatności). Przy czym poczucie zagrożenia oznacza stan zagrożenia odczuwany subiektywnie

przez pokrzywdzonego, który jednak musi być uznany za uzasadniony z obiektywnego punktu widzenia (wzorzec przeciętnego obywatela). Zachowanie sprawcy, chociaż uciążliwe dla pokrzywdzonego lub odbierane przezeń subiektywnie jako zagrażające, nie musi być podyktowane tylko złośliwością czy chęcią dokuczenia ofierze. Chodzi tu jednak o zachowania zakłócające spokój pokrzywdzonego, których dana osoba sobie nie życzy, naruszające jej prywatność, poczucie bezpieczeństwa.

Uporczywość, polegająca na powtarzalności takich zachowań, wbrew woli pokrzywdzonych, na zasadzaniu się na wybrane osoby w celu złośliwego dokuczania im, czynienie ich życia nieznośnym, odbiera chęć do zwyczajnej aktywności i jest przestępstwem. (wyrok SN z 29 marca 2017 r., sygn. akt IV KK 413/16). W okolicznościach przedmiotowej sprawy przypisane oskarżonemu A. F. zachowania w postaci wielokrotnego dzwonienia na numer telefonu komórkowego pokrzywdzonej i wysyłanie jej wiadomości tekstowe (sms), przychodzeniu w okolice jej miejsca zamieszkania, rodziny i znajomych oraz wbrew jej woli kontaktowaniu

się ze znajomymi i rodziną, był nieustępliwy, nachalny i nacechowane złą wolą oskarżonego. Jak wynika z zeznań samej pokrzywdzonej oraz przesłuchanych świadków wzbudziły one u niej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia oraz istotnie naruszyły jej prywatność. Działając w opisany wyżej sposób oskarżony dopuścił się czynu zabronionego albowiem zrealizował określone w ustawie znamiona typów. Czyn oskarżonego był zawiniony albowiem jest on osobą dorosłą i w pełni poczytalną, a przy tym w chwili czynu nie znajdował się w sytuacji wyłączającej lub ograniczającej możliwość zachowania zgodnego z prawem. Mając powyższe na względzie czyn przypisany oskarżonemu zakwalifikowano jako występki z art. 190a § 1 k.k.

#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		

Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
A. F.	1. 2. 3. 4.		Przy wyborze rodzaju kary i jej wysokości Sąd miał na uwadze wszelkie okoliczności podmiotowe i przedmiotowe, leżące w granicach cech przypisanego oskarżonemu przestępstwa, a także dotyczące osoby sprawcy, mające znaczenie dla wymiaru kary. W związku z tym mając na uwadze dotychczasowy sposób życia oskarżonego, w szczególności to, że ma ustabilizowaną sytuację życiową, nie wchodził w konflikty z prawem oraz był osobą niekaraną, Sąd wymierzył karę

w dolnych granicach zagrożenia, tj. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Przed wszystkim orzeczona kara nie przekraczała stopnia winy, który był wysoki, gdyż oskarżony będąc osobą o normalnym rozwoju, miał świadomość, iż jego zachowania nie są akceptowalne społecznie i prawnie.

Wysoki był także stopień społecznej szkodliwości czynu, gdyż oskarżony działając z zamiarem bezpośrednim godził w wolność pokrzywdzonej. Można przyjąć, iż realizował z góry przygotowany plan działania mający na celu spowodowanie u pokrzywdzonej trwałego poczucia niepokoju i dyskomfortu. Tak więc mając na uwadze powyższe zarówno motywacja, jak i sposób zachowania się oskarżonego były naganne.

Jednocześnie w ocenie Sądu zachodziły okoliczności łagodzące, o których była już mowa przy rozważaniach dotyczących rodzaju i wymiaru orzeczonej kary.

Reasumując, w ocenie Sądu kara w takim wymiarze, spełni przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku

do sprawcy, jak również w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, gdyż otrzyma ono czytelny sygnał, że prawo do prywatności jest istotną wartością, że podlega ono ochronie państwa i niedopuszczalne jest jego naruszanie, a celowy zamach na wolność innej osoby spotka się ze stanowczą reakcją, co wpłynie w ocenie Sądu pozytywnie na kształtowanie świadomości prawnej obywateli.

Przy czym biorąc pod uwagę wspomniane powyżej okoliczności łagodzące Sąd uznał, iż oskarżony zasługiwał na danie mu szansy i zastosowanie dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary. W ocenie Sądu orzeczonej kary, mimo że nie będzie efektywnie wykonywana spełni swój wychowawczy cel w stosunku do oskarżonego, a przede wszystkim zapobiegnie ponownemu popełnieniu przestępstwa. Z tych względów wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 2 lata.

Mając na względzie zabezpieczenie pokrzywdzonej Sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz

kontaktowania się z oskarżycielką posiłkową oraz zakaz zbliżania się do niej na odległości mniejszą niż 100 metrów na **okres 5 lat**. W ocenie sądu zakres i czasokres tego zakazu jest adekwatny do okoliczności przypisanego oskarżonemu czynu, stopnia jego społecznej szkodliwości oraz stopnia winy oskarżonego. Zdaniem sądu zakres i czasokres orzeczonego zakazu jest wystarczający i przyczyni się do zapewnienia należytego spokoju pokrzywdzonej.

Sąd zobowiązał oskarżonego do zapłaty na rzecz oskarżycielki posiłkowej kwoty 2.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Orzeczony środek ma zasadniczo w okolicznościach sprawy charakter kompensacyjny. Zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę stanowić ma bowiem przybliżony ekwiwalent za doznaną przez pokrzywdzoną szkodę majątkową (krzywdę), a zatem powinno ono wynagrodzić spowodowane przez oskarżonego cierpienia, utratę radości życia oraz ułatwić mu przezwycięzenie ujemnych przeżyć psychicznych. Zasadniczym kryterium decydującym o wysokości należytego zadośćuczynienia stanowi zatem przede wszystkim

			<p>rozmiar (zakres) doznanej przez pokrzywdzoną krzywdy, a niewymierny charakter takiej krzywdy sprawia, że ocena w tej mierze winna być dokonywana na podstawie całokształtu okoliczności sprawy (tak Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 7 września 2012 r. I ACa 640/12, LEX nr 1220559). Przy ustalaniu zadośćuczynienia trzeba również uwzględnić: rodzaj naruszonego dobra, rozmiar krzywdy, stopień winy sprawcy, przyczynienie się pokrzywdzonego do szkody, wiek pokrzywdzonego. Przypomnieć w tym miejscu należy, że przypisane oskarżonemu zachowanie spowodowało w psychice pokrzywdzonej poczucie zagrożenia oraz istotnie naruszyło jej prywatność. Niewątpliwie cała sytuacja związana ze stalkingiem spowodowała u pokrzywdzonej duży stres, negatywne odczucia i dyskomfort psychiczny.</p>
<p>5. <i>1Inne</i> ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU</p>			
<p>Oskarżony</p>	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>
<p>6. inne zagadnienia</p>			

<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>		
<p>7. Koszty procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>5 - 7</p>	<p>na mocy art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze zasądzone od Skarbu Państwa na rzecz adw. L. Z. kwotę 1.239,84 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu A. F. z urzędu.</p> <p>na mocy art. 627 k.p.k. zasądzone od oskarżonego A. F. na rzecz oskarżycielki posiłkowej A. W. (1) kwotę 1.008 zł tytułem zwrotu wydatków z tytułu ustanowienia w sprawie pełnomocnika.</p> <p>na podstawie art. 627 k.p.k., art. 624 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach</p>	

	w sprawach karnych zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 zł tytułem częściowego zwrotu wydatków zwalniając go jednocześnie od pozostałych wydatków oraz opłaty.	
6. 1Podpis		
Sędzia Agnieszka Sierocińska Z., 17 lutego 2020r.		